

U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE

Numer 48 (365) Mierzeszyn, 9 listopada 2019 r. ISSN 2082-0089 Rok 10

Pismo przeznaczone jest wyłącznie do użytku wewnętrznego członków wspólnoty parafialnej w Mierzeszynie.

UROCZYSTOŚĆ KONSEKRACJI KOŚCIOŁA PARAFIALNEGO ŚWIĘTEGO POLIKARPA BISKUPA MĘCZENNIKA W GDAŃSKU OSOWEJ, 9 LISTOPADA 2019 ROKU

Gdańsk Osowa, sobota, 9 listopada 2019 roku. W czasie obrzędu konsekracji ołtarza. Aktu konsekracji dokonali: Ks. Arcybiskup Sławoj Leszek Głódź Metropolita Gdański oraz Ks. Biskup Wiesław Szlachetka pierwszy proboszcz Parafii św. Polikarpa Biskupa Męczennika w Gdańsku Osowej i budowniczy konsekrowanego kościoła parafialnego.

SŁOWO PROBOSZCZA PARAFII

Kochani Parafianie parafii pw. św. Polikarpa!
Drodzy Przyjaciele naszej parafii!

Przeżywamy wyjątkowy rok w życiu Kościoła i naszej Ojczyzny. W tym roku mija 80. rocznica wybuchu II wojny światowej. W naszej archidiecezji obchodzimy Jubileuszowy Rok Błogosławionych Męczenników Gdańskich. Czterdzieści lat temu nasz kraj po raz pierwszy odwiedził jako papież Jan Paweł II. W tym roku także mija 19. rocznica powstania naszej parafii.

W sobotę, 9 listopada 2019 roku w czasie uroczystej Mszy świętej o godz. 10.00 Ksiądz Arcybiskup Sławoj Leszek Głódź Metropolita Gdański dokona uroczystego aktu konsekracji naszej parafialnej świątyni.

Obecność biskupa ordynariusza podkreśla, że akt ten dokonuje się nie tylko w ramach naszej parafii, czy naszej archidiecezji, ale całego Kościoła powszechnego. Biskup jest bowiem następcą Apostołów. To na jego ręce składa się wybudowany budynek kościoła, aby stał się częścią dzieła całego Kościoła.

Konsekracja jest to Boża pieczęć, która potwierdza na zawsze wobec wszystkich, że jest to miejsce, które Pan Bóg szczególnie wybrał jako miejsce spotkania, przebaczenia, jako miejsce, w którym niebo spotyka się z ziemią.

W obrzędzie konsekracji występuje wiele symboli o głębokim znaczeniu. Na początku Biskup Konsekrator święci wodę, ściany kościoła, ołtarz i wiernych. W tym akcie nawiązuje się do chrztu, który czyni z nas świątynią Ducha Świętego. Po Liturgii Słowa następuje namaszczenie olejem ołtarza i ścian kościoła. Olej święci się w Wielki Czwartek w katedrze, matce wszystkich kościołów. Namaszczenie nawiązuje do tradycji Starego Testamentu, namaszczenia proroków i królów. Ołtarz namaszcza się, aby służył do sprawowania Najświętszej Ofiary. Ołtarz stanowi centrum kościoła, na którym dokonuje się Najświętsza Ofiara. Z niej wszyscy czerpiemy łaskę zbawienia. Symbolizuje on Chrystusa, który jest fundamentem wspólnoty Kościoła.

Namaszcza się ściany kościoła, bo ma być tylko Bogu oddany i Jemu służyć jako Jego dom. Podczas widzialnego namaszczenia olejem dokonuje się namaszczenie niewidzialne Duchem Świętym. Po namaszczeniu ołtarza i ścian kościoła następuje ich okadzenie, okadza się również wiernych. Czynności te symbolizują, że odtąd modlitwa, jak woń kadzidła, wznosi się do Boga. Świątynia ma być wypełniona modlitwą ludzi, którzy tu przychodzą i modlą się. Następuje uroczyste oświetlenie ołtarza i kościoła (miejsca namaszczenia ścian) oraz zapalenie wszystkich innych świec. Płonąca świeca oznacza Jezusa Chrystusa - Światłość świata (por. Rytuał Konsekracji Kościoła).

Każda nowa świątynia staje się miejscem, gdzie człowiek wchodzi w rzeczywistość Bożą i staje się uczestnikiem wspólnoty nieba. Taki kościół będzie pomagał nam zbliżać się do Boga, rozpoznawać Jego obecność, odnajdować nadzieję w trudnych sytuacjach życiowych, odbudowywać nadwyrężone więzy rodzinne i społeczne. Obecność i modlitwa w naszej świątyni niech nam pomoże unieść wzrok ku niebu pośród codziennych problemów i trudności. Trzeba jednak na ten budynek spojrzeć z wiarą i z tą wiarą w sercu przekroczyć jego próg.

Uroczysta modlitwa konsekuracyjna, jaką Biskup zanosi w naszym imieniu do Boga, staje się w tym momencie prośbą całego Kościoła, aby obfite błogosławieństwo spłynęło na to miejsce i cała nasza wspólnota. Prosimy, by ten kościół stał się miejscem obmycia z grzechów, posilania się przy stole Słowa i Ciała Pańskiego; miejscem gdzie modlitwa wierzących będzie się łączyć ze śpiewem aniołów.

Pragnę podziękować Najwyższemu Ojcu za wszystkich, bez których ta świątynia nie mogłaby istnieć. Wybudowana świątynia jest owocem Waszej wiary, wieloletniego poniesionego trudu i ofiar oraz cierpliwego oczekiwania na uwieńczenie wszystkich tych starań. Dziękuję za Wasze oddanie włożone w budowę tego kościoła. Wyrażam wdzięczność projektantom, budowniczym i wszystkim parafianom i przyjaciółom, którzy wspierali to wielkie dzieło ofiarą modlitewną i materialną. Błagam o otwarcie bram Królestwa Niebieskiego dla wszystkich Zmarłych, którzy wspierali budowę tej świątyni. Dzięki Waszemu wsparciu możemy cieszyć się nowym Domem Bożym, gdzie trwa Kościół z „żywych kamien” (por. 1P 2, 5).

Gdańsk Osowa, u św. Polikarpa, w Jubileuszowym Roku Błogosławionych Męczenników Archidiecezji Gdańskiej, w 19. rocznicę powstania parafii, w 11. roku budowy kościoła, rozpoczętej przez Księdza Biskupa Wiesława Szlachetkę z Bożym błogosławieństwem i serdeczną modlitwą.

Ks. prałat dr ANDRZEJ PENKE

MIEJSCE NASZEGO UŚWIĘCENIA W DRODZE DO NIEBA

Ekscelencjo, Księżę Arcybiskupie, Metropolito Gdański!

Księżę Biskupie Wiesławie – pierwszy Proboszczu Parafii pw. św. Polikarpa w Gdańsku Osowej i budowniczy kościoła!

Jako przedstawiciele Rady Duszpasterskiej, w imieniu całej Wspólnoty Parafialnej, chcemy podzielić się naszym doświadczeniem płynącym z głębi serca, że możliwość budowy kościoła – to szczególna łaska, to Boże błogosławieństwo, to radość, którą trudno wypowiedzieć słowami. O tym mogą dziś zaświadczyć wszyscy, którzy w budowie tego kościoła uczestniczyli, a zwłaszcza biskup Wiesław, który z ogromnym oddaniem temu dziełu przewodniczył.

Dzisiaj chcemy podziękować Panu Bogu także za twój - Biskupie Wiesławie - trud budowania wspólnoty parafialnej,

- za wygłoszone homilie (zawsze starannie przygotowane),
- za systematyczną katechezę biblijną,
- za komentarze do niedzielnych czytań Pisma Świętego (które przez internetowy portal naszej parafii trafiały także do tych, którzy byli daleko od Kościoła),
- za głęboko przemyślaną i opracowaną przez ciebie teologiczną koncepcję wystroju wnętrza tej świątyni
- i za wiele innych cennych inicjatyw duszpasterskich, które podejmowałeś zawsze w trosce o naszą Parafię, z której jesteśmy dumni.

Księżę Arcybiskupie, Metropolito Gdański, serdecznie prosimy, abyś dzisiaj przez swoją posługę poświęcił Bogu tę świątynię. Aby przez ten akt konsekracji stała się miejscem naszego uświęcenia w drodze do Nieba.

MARIA I WIESŁAW POBUDKOWIE

Homilia Jego Eksceleencji Ks. Biskupa Wiesława Szlachetki w czasie Mszy świętej z obrzędem konsekracji kościoła parafialnego św. Polikarpa BM w Gdańsku Osowej, 9 listopada 2019 roku

POD OPIEKĄ ŚWIĘTEGO POLIKARPA

„Nie jesteście już obcymi i przychodniami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga...” – tak pisze o nas św. Paweł, Wielki Apostoł narodów.

- Ekscelencjo, Księżę Arcybiskupie, Metropolito Gdański!

- Czcigodni Bracia Kapłani, wraz z Księdzem Prałatem Andrzejem – proboszczem tej Parafii (moim czcigodnym następcą) i zarazem Dziekanem Dekanatu Oliwskiego!

- Drodzy Księża: Franciszku, Andrzej i Piotrze, którzy przed laty w tej Parafii pełniliście wikariuszowską posługę!

- Drogie Siostry Brygidki!

- Przedstawiciele Wspólnot i Grup Duszpasterskich!

- Ukochana Wspólnota Parafialna, która przez trzynaście lat byłaś mi jak Dom Rodzinny i taką nadal pozostaniesz w moim sercu aż do końca życia!

- Drodzy Goście – Serdeczni Przyjaciele naszej Parafii!

- Umiłowani w Panu, Siostry i Bracia – „Domownicy Boga”!

1. Nasz Zbawiciel, Jezus Chrystus, w przed chwilą wygłoszonej do nas przypowieści o Winnym Krzewie, zapewnia nas: „Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić”.

Przywołałem to zdanie najpierw ze względu na patrona naszej Parafii - św. Polikarpa Biskupa Męczennika, Ucznia św. Jana Apostoła i Ewangelisty. To właśnie św. Jan, będąc biskupem Efezu, nadał swojemu uczniowi imię Polikarp, które utworzył z dwóch słów: poli karpos -, a które obecne są w oryginalnym, czyli w greckim zapisie przytoczonej tu wypowiedzi naszego Zbawiciela: „Kto trwa we Mnie, ten przynosi poli-karpos = to znaczy: „liczny, obfity owoc”.

Ta myśl została wyeksponowana w powstającej mozaice (która wykonana jest dopiero tylko w niewielkim fragmencie) na głównej ścianie prezbiterium, na którą teraz patrzymy (a zobaczymy jeszcze lepiej, gdy za chwilę zapłoną światła). W tej ikonograficznej wizji św. Polikarp przedstawiony jest jako owocująca - niebieską chwałą - latorośl Winnego Krzewu.

W tej alegorii Winnego Krzewu, która obrazuje Kościół, możemy też dostrzec samych siebie, wszczepionych przez chrzest w Chrystusa i trwających w Nim przez wiarę i miłość. Nasz Pan za pomocą obrazu Winnego Krzewu przybliżył nam, w sposób niezwykle poglądowy, tajemnicę Kościoła- Ludu Bożego Nowego Przymierza. Z tego obrazu możemy wyprowadzić bardzo prostą, a zarazem głęboką definicję Kościoła. Mianowicie, Kościół to Chrystus i my w Chrystusie. Oznacza to, że nie ma Kościoła bez Chrystusa i Chrystusa bez Kościoła. Kościół to Chrystus i my w Chrystusie. Trwanie w Nim zapewnia nam przynoszenie owocu.

Co to znaczy trwać w Chrystusie i przynosić obfity owoc? Trwać w Chrystusie to przede wszystkim przyjmować Jego łaskę wyjednaną przez Ofiarę Krzyża. Do tej łaski najpełniejszy dostęp mamy przez sakramenty święte oraz słuchanie i wypełnianie Jego Słowa. Dlatego, jako Domownicy Boga, w każdą niedzielę i święto, a nawet czasem w dni powszednie, przychodzimy do tego Bożego Domu, aby zasiąść przy stole Bożego Słowa i Eucharystii, by karmić się życiem w obfitości. Jeśli w ten sposób trwamy w Chrystusie, to będziemy przynosić owoc obfity.

Tym owocem jest to wszystko, co służy naszemu zbawieniu. Takie znaczenie tego owocu

dotatkowo uwypukla stwierdzenie Chrystusa: „*beze Mnie nic nie możecie uczynić*”. Chociaż, ktoś może powiedzieć: „*Jak to bez Chrystusa nic nie można uczynić*”. Życie zdaje się mówić co innego. Przecież, można bez Chrystusa bardzo dużo uczynić.

Można zrobić karierę bez Chrystusa. Można zdobyć wykształcenie, wielką sławę bez Chrystusa. Można dom zbudować bez Chrystusa i dzieci wychować bez Chrystusa. Można całe swoje życie przeżyć bez Chrystusa. A nawet, można być religijnym bez Chrystusa. Ale wbrew temu, co podpowiada życie, te słowa naszego Zbawiciela ciągle brzmią tak samo: *beze Mnie nic nie możecie uczynić*. To znaczy – że bez Chrystusa nic nie można uczynić dla swojego zbawienia. A skoro tak, to bez Chrystusa wszystko to nic, to nicość.

W Księgach prorockich Starego Testamentu, Słowo Boże mówi o tych, którzy odrzucili Boga, Jego prawa i przymierze, jakie zawarł z przodkami, że „*poszli za nicością i stali się nicością*” (Np. w 2 Krl17,15; Jr 2,5: „5 3; Oz). Obrazem tej nicości w przypowieści o winnym krzewie jest uschnięta gałązka, którą „*się zbiera i wrzuca do ognia i płonie*”. Co to znaczy? – tego nie trzeba nikomu tłumaczyć.

2. Siostry i Bracia, Bogu niech będą dzięki, że rozumiemy potrzebę trwania w Chrystusie, bo to jest dla naszego zbawienia.

Wyrazem tej naszej troski, jej zewnętrznym znakiem, jest również ta nowo wybudowana świątynia, którą dzisiaj poświęcamy Bogu. To tutaj gromadzimy się na wspólnej modlitwie, świętej liturgii, by uczestniczyć w sakramentach, karmić się Boskim życiem i słuchać Jego Słowa, które – jak mówi Psalmista – jest pochodnią dla stóp naszych. Wszyscy to dobrze rozumiemy, że budowa kościoła to dzieło teologiczne i zarazem szczególnie łaska, i błogosławieństwo (jak wspomnieli przed chwilą - Pani Maria ze swym mężem Wiesławem, którzy od początku trwają przy powstawaniu tego dzieła). To dzieło wyrosło z modlitwy i ofiar składanych z życzliwym sercem, kierującym się ewangeliczną zasadą, że „*radosnego dawcę miłuje Bóg*”. A tej modlitwy i radosnego serca, tutaj nigdy nie brakowało. Mogłem się o tym osobiście przekonać, a dzisiaj o tym pragnę wobec wszystkich zaświadczyć.

Niewątpliwie, szczególne uznanie należy się Księdzu Henrykowi, pierwszemu proboszczowi i budowniczemu kościoła w macierzystej parafii pw. Chrystusa Zbawiciela w Osowej, który już przed ponad 40-u laty zatroszczył się, by ten teren, który wtedy jeszcze był pustym polem, zarezerwować w planie zagospodarowania pod budowę obecnego kościoła.

A później, Boża Opatrzność przysłała

Pana Maciejczyka, mieszkańca Oliwy, który w swej niezwykle wielkoduszności, z własnej inicjatywy przekazał hektar ziemi pod budowę tego kościoła, mając tylko jedno życzenie, by ten kościół był pw. św. Polikarpa Biskupa Męczennika, którego imię otrzymał na chrzcie św. i którego darzy szczególną czcią. Ten dar i to życzenie ucieszyło mnie i moich parafian, że patronem naszym będzie ten wielki uczeń apostołski, który znacząco zapisał się w historii Kościoła, nie tylko jako odważny świadek wiary aż do męczeństwa włącznie, ale też jako autor listów, które do IV wieku odczytywane były nawet w liturgii Mszy świętej.

Warto tu też wspomnieć, że św. Polikarp, wspólnotę, której służył jako biskup, nazwał pojęciem „*paroikia*” – utworzonym z greckiego czasownika *para-oikymi*, co znaczy mieszkać wśród obcych, czyli wśród pogan. Później, ta nazwa *Paroikia* przez łacińską jej formę *parochia* weszła do języka polskiego jako parafia. Można powiedzieć, że św. Polikarp wymyślił parafię jako taką, a skoro parafię, to i proboszcza – tym bardziej, że łacińska nazwa proboszcz pochodzi od nazwy *parochia* i brzmi *parchous*, tzn. – „*rządca parafii*”. Ta informacja może być przydatna dla każdego wikariusza, który odczuwa powołanie do bycia proboszczem, aby tu często przychodził i modlił się przez wstawiennictwo naszego Patrona. A trzeba też zaznaczyć, że jest to jedyny w Polsce kościół, który nosi jego imię.

W realizację dzieła budowy tego kościoła z ogromną życzliwością włączyli się specjaliści różnych branż (głównie mieszkańcy Osowej), a wśród nich inżynierowie architekci: Pan Wiesław Szyślak i Państwo Alicja i Andrzej Koziczcy oraz nieżyjący już Pan Majster Felchner. Jeszcze przed wbiciem pierwszej łopaty Pan Eugeniusz ofiarował trzy dzwony, a zwieńczenie wieży wykonał w prezencie niezawodny pan inżynier Jurek.

Nie sposób wymienić tu wszystkich imion i nazwisk ludzi hojnego serca, którzy wielkodusznie ofiarowali swoje talenty, wiedzę, pracę i materialną pomoc dla tworzonego dzieła. (Gdybym chciał wymienić tu wszystkich, to trwałoby co najmniej dwie godziny – czyli prawie tyle czasu, ile trwa cała liturgia poświęcenia kościoła).

Dla zilustrowania tego ogromnego zaangażowania w budowę kościoła tak wielu ludzi wielkiego serca, przywołam tu chociaż tylko kilka wątków. Pamiętam, gdy został wykonany pierwszy witraż, ten u góry ze sceną intercesji (gdzie Matka Boża ze św. Janem adorują Ukrzyżowanego), to tego samego dnia zgłosiły się następne rodziny, by

ufundować kolejne trzy witraże (te po mojej lewej stronie): dwa - z wizerunkami uczniów apostoelskich: Papiasza z Hierapolis i Hermasa oraz trzeci - z wizerunkiem św. Ireneusza (ucznia św. Polikarpa). Albo, gdy ogłosiłem, że przygotowujemy się do wykonania drogi krzyżowej, to w ciągu dwóch tygodni zgłosiło się tylu chętnych, że zabrakło stacji (i trochę żałowałem, że jest ich tylko czternaście).

Jakże ogromną radością były powstające tu liczne grupy apostoelskie, ewangelizacyjne i modlitewne, wśród których znalazła się nawet wspólnota modlitwy kontemplacyjnej rozmówiana w mistyce św. Jana od Krzyża i św. Teresy z Avila.

A jak tu nie wspomnieć o kwitnącej kulturze muzycznej:

- o słynnej scholi dziecięcej i młodzieżowym zespole „Izmir” prowadzonych przez Pana Grzegorza,
- o Scholi Cantica pod dykcją Pani Angeliki,
- o scholi Pani Beaty i zespole Pana Krzysztofa,
- a także trzeba wspomnieć o międzyparafialnym chórze, który zaświadcza, że mimo zrozumiałej rywalizacji między tutejszymi parafiami - istniała też wzorowa współpraca, która trwa do dziś.

To zaledwie tylko niektóre przykłady niezwykle życzliwości, z którą tutaj się spotykałem. A kreatywnego dynamizmu i działalności naszej Rady Duszpasterskiej mogą pozazdrościć wszystkie parafie świata. A nawet nie musiałem się troszczyć o swój samochód, bo tę troskę wzięli na siebie Państwo Gosia i Tomek, i ku memu zdziwieniu - nawet gdy zostałem biskupem - to tę troskę kontynuują.

To jest pewien ewenement i to na wielką skalę. Podczas gdy jeszcze proboszcza zwykło się szanować, ale biskupa - to już nie zawsze. A tu jest zupełnie odwrotnie, za co szczególnie dziękuję.

Dodatkowym atutem naszej parafii jest sąsiedztwo szkoły i jej roztropna dykcja oraz odpowiedzialne grono pedagogiczne, co owocnie przekłada się na wspólną troskę o wychowanie dzieci i młodzieży.

Przy okazji może ktoś zapytać, czy nasze Miasto wspierało budowę kościoła. Otóż, będę szczery: Nasze Miasto pomagało w ten sposób, że za bardzo nie przeszkadzało.

Mogłem też jeszcze tutaj dostrzec pewien ważny szczegół, że ci parafianie, którzy byli zaangażowani w budowę kościoła, jednocześnie zawsze ofiarnie włączali się we wszystkie dzieła charytatywnej pomocy.

Doświadczenie tej Parafii jest dla mnie osobiście jeszcze jednym dowodem, że Bóg

jest i działa. Dlatego cały mój wysiłek - jako proboszcza - w gruncie rzeczy polegał na tym, aby Panu Bogu nie przeszkadzać. Teraz już na taki luksus, nie mogę sobie pozwolić.

Mam nadzieję, że o konsekracji tego kościoła, nie dowiedzą się wiadome media. Bo na pewno napisałyby, że sufragan z Gdańska wybudował sobie kościół w Osowej (tak jak niedawno napisały, że Metropolita Gdański, wybudował sobie kościół w rodzinnej Bobrowce). Wobec tego typu stwierdzeń, nawet rozum Einsteina, pozostaje bezradny.

Dziękuję Bogu, że Ewangelia przynosi tu tak wiele wspaniałych owoców, które służą zbawieniu wszystkich. Tak wiele pięknych wspomnień, które stąd wyniosłem, włączam w moją codzienną modlitwę.

Niech Bóg przez wstawiennictwo św. Polikarpa Biskupa Męczennika obdarza moich drogich parafian, sąsiadów i gości zdrowiem i radością życia. Niech swoją mocą wspiera tutejszych duszpasterzy z Księdzem Proboszczem Andrzejem na czele. A wszystkich naszych bliskich zmarłych niech Miłosierny Bóg obdarzy wiecznym szczęściem. Amen.

Ks. Biskup WIESŁAW SZLACHETKA

BOGU NIECH BĘDĄ DZIĘKI!

„Boże w dobroci nigdy nie przebrany, żadnym językiem nie wypowiedziany, Ty jesteś godzien, największej miłości, poszanowania, wiary, uczciwości!”

Ekscelencjo, najdosłojniejszy Księżę Arcybiskupie, Metropolito Gdański!

Dostojny i drogi nam Księżę Biskupie Wiesławie!

Dobiega końca ta piękna i podniosła uroczystość. Czas więc na podziękowania. Słowa przytoczonej na wstępie pieśni zwracają najpierw nasze myśli i serca ku Bogu Najwyższemu, bez którego łaski i woli nie byłoby tu nic. To Bóg, znając potrzeby serca swoich dzieci, troszcząc się o swój Kościół na ziemi, rękami, umysłami i ofiarnością całej rzeszy ludzi sprawił, że dzisiaj możemy wspólnie przeżywać to wielkie wydarzenie, jakim jest konsekracja świątyni pw. Św. Polikarpa BM w Gdańsku Osowej. Prawdziwa radość przepełnia nasze serca, wszak akt konsekracji sprawił, iż już na wieki miejsce to poświęcone zostało Bogu, naznaczone do oddawania chwały i czci Bogu w Trójcy Jedynemu, Matce Bożej i Świętym, stało się uświęconym miejscem modlitwy oraz sprawowania sakramentów. To szczególne wylanie łaski Bożej odczytujemy jako impuls do nowego początku w życiu duchowym naszej wspólnoty parafialnej, jako zobowiązanie do osobistego nawrócenia, które zaowocuje ożywieniem i rozwojem życia religijnego w naszych rodzinach i parafii.

Ekscelencjo! Czujemy się zaszczytzeni, że w imieniu wspólnoty parafialnej możemy skierować do Ciebie Księżę Arcybiskupie słowa wdzięczności za dokonanie tego tak ważnego aktu konsekracji naszej parafialnej świątyni. Dziękujemy! Doceniamy doniosłość wydarzenia - również dla całej archidiecezji! Wpisuje się ono w długą listę działań Ekscelencji dla dobra Kościoła Gdańskiego zgodnie z Twoim zawołaniem biskupim „*Milito pro Christo – Walczę dla Chrystusa*”. Jesteśmy wdzięczni za Twoje zainteresowanie przebiegiem prac przy wznoszeniu świątyni, za Twoją troskę o duchowy rozwój młodej parafii (choćby z racji udzielania sakramentu bierzmowania i innych odwiedzin naszej parafii). Pamiętamy z wdzięcznością, poświęcenie przez Ciebie Ekscelencjo dzwonów, które dzisiaj tak uroczysto brzmią, obwieszczając całej Osowej radosne wydarzenie u św. Polikarpa.

A na to radosne wydarzenie czekaliśmy od momentu powstania w 2000 roku parafii, poprzez budowę: najpierw kaplicy i kolejno w 2008 roku rozpoczęcie wznoszenia obecnej świątyni a potem jej budowę. A wszystko to działo się pod czujnym okiem ówczesnego proboszcza ks. Wiesława Szlachetki, a od 2014 roku ks. Andrzeja Penke, aż nadszedł dzień dzisiejszy, 9 listopada 2019 roku. Były to lata wyteżonej pracy, ofiarności i zaangażowania wielu osób. Należy dodać, że tym wszystkim przedsięwzięciom zawsze towarzyszyła modlitwa indywidualna i wspólnotowa, przyczyniając się do postępu prac budowlanych i wzrostu Kościoła duchowego.

Nasze podziękowanie nie byłoby zatem pełne, gdybyśmy słów wdzięczności nie skierowali do Księdza Biskupa Wiesława, naszego pierwszego wieloletniego proboszcza i budowniczego tej świątyni.

Księżę Biskupie! Dziękujemy za Twoją dzisiejszą obecność! Cieszymy się razem z Tobą, że dzieło, którego podjąłeś się i z wielką żarliwością wznosiłeś, znajduje się dzisiaj w kulminacyjnym momencie – momencie konsekracji. Dziękujemy też, że jako biskup pomocniczy znajdujesz czas, by być blisko spraw związanych z rozwojem naszej parafii. Jeszcze dużo pracy przed nami, ale dzisiejsze wydarzenie staje się znakomitą mobilizacją do kontynuowania z energią kolejnych przedsięwzięć.

Księżę Biskupie! Dziękujemy za współkonsekrację oraz za wszystkie ważne, głębokie, mądre i wzruszające słowa wypowiedziane do nas podczas homilii. Świadczą one o Twojej serdecznej trosce o naszą wspólnotę parafialną! Dziękujemy!

Słowa podziękowania kierujemy także w stronę obecnego naszego proboszcza Ks. Prałata Andrzeja Penke, doceniając jego trud i zaangażowanie w kontynuację dzieła budowy świątyni i przygotowanie całej wspólnoty parafialnej do dzisiejszej uroczystości. A pracy było niemało! Dziękujemy!

Ekscelencjo, Księżę Arcybiskupie! Księżę Biskupie Wiesławie! Księżę Proboszczu!

Niechaj te kwiaty będą zewnętrznym symbolem naszej wyrażonej tu wdzięczności za dar konsekracji świątyni, zaś wdzięczną pamięcią serca niech stanie się modlitwa w intencji Pasterzy Kościoła Gdańskiego. Bóg zapłać i Szczęście Boże na dalsze lata!

**IRENA i PIOTR KRZEMIŃSCY
KRYSZYNA KARCZYŃSKA**

**KS. BISKUP WIESŁAW SZLACHETKA DOKONUJE KONSEKRACJI ŚCIAN
KOŚCIOŁA PARAFIALNEGO ŚW. POLIKARPA BISKUPA MĘCZENNIKA
W GDAŃSKU OSOWEJ, 9 LISTOPADA 2019 ROKU**

STRONA INTERNETOWA NASZEJ PARAFII: www.parafia.i3k.pl

**NUMER KONTA PARAFIALNEGO Parafia św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie
PL3483350003030324372000001 Kod BIC/SWIFT: GBWCPLPP
Bank Spółdzielczy w Pruszczu Gdańskim Oddział Trąbki Wielkie**

**U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE – Gazeta Parafii św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie.
Pismo przeznaczone jest wyłącznie do użytku wewnętrznego członków wspólnoty parafialnej w Mierzeszynie.
Redaktor naczelny: ks. Andrzej Sowiński, zastępca red. naczelnego: Irena Krzezińska, red. techniczny: Franciszek Sowiński.
Wydawca: Parafia św. Bartłomieja Apostoła, ul. Wolności 17, 83-041 MIERZESZYN, tel. (0048) 58 682 81 78,
e-mail: donandrea64@wp.pl Cena: dobrowolna ofiara, liczymy także na sponsorów gazety.**